

Peter Robertson

Con chim Hoàng Yến

Cuộc họp bàn công việc đã kéo dài hơn so với tưởng tượng của tôi. Một môi, tôi nhắm mắt lại và bỗng nhận ra vòm miệng tôi đã biến thành gian giữa của một giáo đường tự bao giờ. Tôi đẩy răng hàm ra khỏi lợi, những khoảng trống hai bên hàm biến thành hai nhà nguyện nằm ở hai bên gian giữa. Cái lưỡi của tôi khô rang bởi hút thuốc quá nhiều, biến thành một sàn nhà thờ tuyệt đẹp. Những bà lão nhỏ như những con sâu róm ngồi trên ghế băng cầu nguyện hoặc dâng những cây nến tạ ơn lên những vị thánh tôn kính. Rồi bất chợt xuất hiện một đoàn thầy trợ tế đi ra từ phòng lễ phục trong bộ đồ màu đỏ. Đó là dấu hiệu để vị giám mục bắt đầu bài giảng đạo của mình.

Đúng lúc đó người ngồi bên cạnh tôi châm điếu thuốc. Tôi đưa tay lên bịt miệng để chặn cơn ho, đồng thời nhận ra có một vật thể lạ lùng nào đấy đã tìm cách đột nhập vào trong miệng tôi. Cố gắng hết sức để khỏi bị ai chú ý, tôi len lén liếc nhìn và phát hiện ra lúc này miệng tôi đang nhung nhúc một đám những bà lão bé xíu, vấy xống nát nhàu. Một cách bí mật, tôi dồn tất cả bọn họ lại, đem nhét vào túi áo khoác. Bỗng nhiên muốn hắt xì hơi, tôi lại lấy tay lên che miệng, lần này từ miệng tôi phụt ra các thầy trợ tế, vị giám mục cùng mấy khách du lịch người Nhật. Tôi lại nhặt họ lại, đặt họ bên cạnh những bà lão rồi trong khi giả đồ đang chăm chú vào đóng giấy tờ công việc buồn tẻ đầy những chi tiết vặt vãnh, tôi mân mê ngón tay để khám phá những sinh thể kỳ quặc này. Đến lúc ấy, trong túi áo tôi là cả một lũ côn trùng đang loay hoay một cách tuyệt vọng để bò lên tay tôi. Về đến nhà, tôi lên ngay chỗ treo lồng con chim hoàng yến và vớt tất cả lũ côn trùng vào đó. Đầu tiên, tôi thấy thất vọng vì con chim chỉ mổ nhát gừng mấy con côn trùng. Nhưng rồi chẳng mất nhiều thời gian, nó đã kết liễu cả lũ côn trùng này, không sót một con và tôi nghĩ hẳn đó phải là món khoái khẩu đối với nó.

Ngày hôm sau, bị giày vò bởi sự hồi hận, tôi quyết định đi xưng tội. Tôi vừa mới kịp quỳ xuống thì bỗng đâu nổi một trận cuồng phong, thổi tung tôi cùng vị mục sư và những giáo dân khác đi. Chân gãy; lúc đầu tôi trú ẩn trong một chiếc bao tay da, rồi sau, ở dưới đáy một bao tải mà từ chỗ đó, tôi có thể nghe thấy tiếng đập cánh nghe rờn rợn của một con chim khổng lồ nào đấy. Tôi đang viết những dòng này trong nhật ký của mình, càng nhanh càng tốt, trước khi bị xoi tái. Tôi chỉ dám hy vọng là những lời tôi viết sẽ rơi vào tay một người nào đó có thể hiểu nổi chuyện quái quỷ gì đang diễn ra.

Chuyển ngữ từ bản dịch tiếng Anh của Peter Robertson “The Canary”, đăng trên The Cafe Irreal, issue 19, August 2006.